

6. Бейцун І.В. Об'єднання юридичних осіб в цивільному праві: порівняльно-правовий аналіз. Автореф. ... дис. канд. юрид. наук. Спеціальність 12.00.03 – цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право. / І.В. Бейцун. - К., 2006. – С. 12.
7. Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України "Про промислово-фінансові групи в Україні: Закон України від 09.09.2010 року № 2522-VI // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, N 4, ст.26.
8. Мицик О.О., Урукова А.О. Шляхи активізації діяльності промислово-фінансових груп в Україні / О.О. Мицик, А.О. Урукова // Сучасні проблеми економіки і підприємництва: Збірник наукових праць. – 2010. – Вип. 5 (Частина I). – С. 82.
9. Стадник К.О. Господарсько-правова політика в сфері законодавства про економічну концентрацію. Дис. ... канд. юрид. наук. Спеціальність 12.00.04 - господарське право; господарсько-процесуальне право / К.О. Стадник. – Х., 2016. – 218 с.
10. Венгер В.В. Механізми та стимули інтеграції підприємств у фінансово-промислові групи / В.В. Венгер // Актуальні проблеми економіки. – 2014. - № 7 (157). – С. 147.
11. Грудницька С.М., Деревянко Б.В. Щодо необхідності створення промислово-фінансових груп в Україні (історичний аспект) / С.М. Грудницька, Б.В. Деревянко // Підприємництво, господарство і право. – 2004. – № 6. – С. 3-7.
12. Задоя А.О., Лимонова Е.М. Регулювання діяльності ТНК: державний рівень / А.О. Задоя, Е.М. Лимонова // Академічний огляд. – 2014. - № 2 (41). – С. 121-122.
13. Мілаш В.С. Перспективи модернізації договірних правовідносин у сфері господарювання: Монографія / В.С. Мілаш; Харк. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О.М. Бекетова. – Х.: ХНУМГ, 2014. – С. 96.
14. Вінник О.М. Засоби саморегулювання у відносинах державно-приватного партнерства: проблеми вдосконалення правового регулювання / О.М. Вінник // Право та інновації. – 2014. – № 1–2 (5–6). – С. 12–20.
15. Вінник О., Кравець І. Господарські системи в умовах громадянського суспільства і правової держави: правові аспекти взаємодії / О. Вінник, І. Кравець // Підприємництво, господарство і право. – 2016. - № 11. – С. 62-67.
16. Чайковська М.А., Лисогуб Д.В. Участь промислово-фінансових груп у залученні іноземних інвестицій в Україну // Вісник Одеського нац. ун-ту ім. І. Мечникова. – 2014. – Т. 19. – Вип. 2/1. – С. 182.
17. Юркевич Ю.М. Господарські об'єднання: поняття, види та організаційно-правові форми / Ю.М. Юркевич // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2011. - № 2. – С. 139-147.
18. Щербина В.С. Суб'єкти господарського права: Монографія / В.С. Щербина. — К. : Юрінком Інтер, 2008. — С. 26.

ПИТАННЯ СВОБОДИ ЯК ОСНОВНА ІДЕЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Суходольська А.

(аспірантка Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова)

Анотація: В статті визначається оптимальний комплекс методів, при помощи которых возможно всесторонне исследовать феномен защиты общественной морали в информационной сфере. Автор анализирует отдельные общеправовые и специальные методы, а также социолого-правовые и теоретико-методологические проблемы содержания функций государства как направленной функционирования государственного механизма и иллюстрации предназначения государства, в том числе и прежде всего в сфере защиты общественной морали.

Ключевые слова: інформаційна сфера, методи дослідження, методологія, суспільна мораль, функції держави, напрямки діяльності держави.

Annotation: The article deals with the concept of freedom and its main ideas on the history of European integration.

It reveals the relationship of understanding freedoms the EU in the historical period of economic development and unification of European countries for the sole purpose of freedom, peace and mutual prosperity.

We also consider the historical relationship of rights and freedoms of EU citizens and the formation of a common market, customs union with free movement of goods, capital, services and people.

The main stages of European integration in terms of the freedoms of association states in a single union.

Keywords: freedom, rights and freedoms, European integration, the United States of Europe, the European Union, the customs union.

Аналіз останніх досліджень і публікацій: Серед представників українського наукового середовища дослідженням свобод в Європейському Союзі займалися, зокрема:

Колодій А.М., Костицький В.В., Олійник А.Ю., Шинкаренко Т.І. та інші. Питаннями функціонування Європейського Союзу займалися такі закордонні науковці: Деніс Барде, Десмонд Дайнен, Кашкин С.Ю., Маріус Вал, Якуб Боратинський та інші.

Питання свободи сьогодні стало наріжним як у політичному, так і в економічному та соціальному, гуманітарному житті сучасного суспільства. Таке відображення свободи в більш широкому сенсі, який не обмежується в суто філософському розумінні, а виявляється майже у всіх сферах суспільного життя, обумовило багато новацій, у тому числі і міжнародно-правових. Одним із прикладів законодавчого закріплення цієї тези на міжнародному рівні є свобода переміщення товарів, осіб, послуг та капіталів у внутрішньому ринку Європейського Союзу (далі – ЄС). Ці свободи закріплені у статті 26 п. та інших положеннях Договору про функціонування Європейського Союзу [5, С. 320].

Упродовж століть європейська інтеграція розвивалася, набуваючи різних форм і отримуючи нові імпульси від особливостей суспільного розвитку окремих країн. Тому дослідження питання про сучасні свободи Європейського Союзу потребує також вивчення самої історії європейської інтеграції, у якій на початку домінували оборонно-військові, далі політичні, потім економічні. Ідея європейської інтеграції одночасно розвивалася як наукова доктрина, переважно у працях політико-публіцистичного та історико-соціологічного характеру, а також як реальна тенденція зближення європейських держав та їхнього об'єднання на основі певних цінностей, тому фундаментальною основою євроінтеграції була і залишається соціокультурна близькість європейських народів, спільність їхніх історичних доль [1].

Ще з Античних часів і Середньовіччя Європа вже являла собою певну соціокультурну і геополітичну цілісність, об'єднану довкола християнства як панівної релігії, звичної для освічених людей латини, розвинутої (як на ті часи) торгівлі і навіть окремих прецедентів спільної військової політики (особливо під час хрестових походів та оборони від турків-османів).

За раннього Нового часу Європа виступає перед іншими народами як єдиний центр, звідки по світу поширюються ідеали Просвітництва, прав людини, громадянського суспільства, демократії тощо. У ролі творця нових цінностей і сенсів Європа постає справжнім творцем Історії сучасної цивілізації, а не тільки європейської історії. З цієї точки зору Європа розглядається як певна системна єдність і тим самим отримує додаткові стимули для єднання[4, С.6].

Активізація ж процесів євроінтеграції після Другої світової війни була зумовлена не так культурними, як суто політичними чинниками. Першим стало усвідомлення катастрофічності світових воєн, що прокотилися Європою протягом життя одного покоління. Важливим був і висновок про несумісність перспектив відродження і процвітання Європи без об'єднання зусиль її народів, подолання агресивних інтенцій з боку окремих держав.

Друга причина – послаблення позицій європейських країн на світовій арені, зменшення ваги Європи порівняно зі США, Радянським Союзом (надалі уже Росією), а потім – Японією та „азійськими тиграми”.

Третя причина – наростання конкуренції Західної і Східної Європи за умов існування світової системи соціалізму. Нагальною була необхідність побудови міцного заслону поширенню соціалістичних ідей та систем урядування на Захід, чому могли протистояти і реально протистояли саме об'єднанні зусилля європейців. Цей додатковий стимул за умов „холодної війни” втратив актуальність після 1989-1991 рр., що зумовило курс на розширення Європи на Схід.

Як видно, на різних етапах євроінтеграції діяли різні комплекси причин, що стимулювали або заважали цьому процесові. Вони з різним ступенем осмисленості усвідомлювалися та оцінювалися суб'єктами відповідного процесу, вченими, політиками.

По-різному оцінювалися не лише умови, форми та перспективи такого об'єднання, але і шляхи реалізації такої ідеї.

З одного боку, йшлося про політичну чи династичну інтеграцію Європи за доби монархічних режимів (Античність, Середньовіччя, ранній Новий час). З другого боку – про об'єднання Європи на основі спільної релігії – християнства [10, С. 201].

Концепції об'єднання теж носили як тимчасовий, так і постійний характер. До тимчасових концепцій згуртування європейських сил належали ідеї об'єднання під час хрестових походів, спротиву агресії Османської імперії, монголо-татарської навали тощо. Об'єднання розглядалися як більш чи менш тісні залежно від конкретних умов.

Природно, що найтіснішими виявилися об'єднання кількох держав у рамках однієї наддержави. Тому цілком справедливо називають серед предтеч сучасної європейської інтеграції такі державні утворення, як наприклад, Римську імперію (в епоху свого розквіту - від Августа, тобто у I-II ст. н.е., вона охоплювала території сучасних Іспанії, Італії, Німеччини, Бенілюксу, Північної Африки, Близького Сходу, Туреччини, Сербії, Хорватії, Боснії, Герцеговини), або імперію Каролінгів (або ж Франкську імперію) часів Карла Великого (король франків у 768-814 рр., імператор з 800 р.) та Людовіка Побожного (імператор у 814-840 рр.). Ця імперія охоплювала території сучасної Франції, Німеччини, Бенілюксу, Північної та Центральної Італії, Північної Іспанії [5].

Надалі ідея європейської єдності була реалізована у норманську імперію датського короля Кнута Великого (він об'єднав на короткий час у 1014-1035 рр. Данію, Норвегію, Швецію, Англію в єдину державу), окрім цього у Священну Римську імперію германської нації, що проіснувала у 962-1806 рр. (об'єднувала сучасні Німеччину, країни Бенілюксу, Чехію, північну та центральну Італію).

Серед прикладів військово-оборонних варіантів спроб творення єдиної Європи назвемо імперію Габсбургів, особливо Карла V (король Іспанії Карлос I у 1516-1556 рр., германський імператор у 1519-1556 рр.), яка охоплювала не лише частину Європейського континенту, але і землі (колонії) в Америці („імперія, в якій ніколи не заходило Сонце”, говорили про неї сучасники), а також французьку імперію Наполеона I (імператор у 1804-1814, 1815 рр.). Його імперія разом з васальними територіями охоплювала території сучасних Франції, Бенілюксу, Німеччини, Австрії, Чехії, Угорщини, Іспанії, Португалії, Польщі, Північної та Центральної Італії.

Хронологічно, таким чином, витоки євроінтеграції слід шукати ще в Античному світі. Така інтеграція здійснювалася переважно в імперських формах і була відносно стійкою за доби Античності (до кінця існування Римської імперії, яким традиційно вважається 476 р.) та вкрай крихкою за доби Середньовіччя, коли держави об'єднувалися внаслідок вдалих військових походів одного монарха і, як правило, припиняли своє існування після його смерті [7].

Інтеграція також могла здійснюватися не у військовій формі, а у формі особистої унії кількох держав, як це було притаманно, скажімо, для Скандинавії, коли внаслідок Кальмарської унії 1397 р. скандинавські королівства були об'єднані під проводом Данії (унія проіснувала трохи більше одного століття).

Характер династичних інтеграцій мало поширення в Європі монархій Габсбургів, а згодом Бурбонів (останні правили у Франції, Іспанії та в Сицилійському королівстві в 17-18 ст.).

Об'єднання в ті часи носило переважно політичний та геополітичний характер і глибоко не торкалося слабких як на той час економічних зв'язків (що цілком природно за умов домінування натурального господарства).

Цікаво, що певні перешкоди європейській інтеграції вже на той час становила недостатнє залучення до власне європейської цивілізації східноєвропейських країн.

Специфічних форм інтеграції набувала Європа за часів хрестових походів (1096-1270 рр.), які мали зовнішнє по відношенню до Європи спрямування і скеровувалися переважно проти мусульманського світу. Військові операції, що здійснювалися тоді під

монархами Англії, Франції, Німеччини, частково – Італії, Угорщини та деяких інших країн, мали переважно ситуативний характер і передбачали лише об'єднання військових зусиль, спорадичну координацію зовнішньополітичного курсу.

Певною мірою, інтегративним зусиллям Європи сприяла католицька церква на чолі з Римським Папою, який протягом XI-XIII ст. претендував на роль духовного очільника всієї Європейської, тобто Західної цивілізації.

Транснаціональними були як власне духовні, так і рицарські ордени, які також чимало прислужилися поширенню ідей європейської універсальності на основі спільної релігійної ідеї європейських народів [5, С.15-17].

Починаючи з поширення та утвердження християнства як державної і наддержавної релігії, спільність європейських доль усвідомлювалася дедалі глибше. Так, серед перших відомих політичних проєктів об'єднання європейських держав згадаємо план П'єра Дюбуа "Повернення святої землі". Це був план поновлення на релігійній основі втраченої єдності європейських народів.

У 1617 р. герцог де Сюллі висунув "Великий план" утворення федерації 15 християнських держав, основною метою якого стала боротьба із зовнішньою загрозою та підтримання стабільності. Ерік Лакруа у 1623 р. з метою прискорення формування єдиної Європи запропонував оголосити Венецію столицею Європи. Відомий політолог Уільям Пені у 1693 р. обґрунтував ідею утворення європейського собору, парламенту і навіть єдиної держави.

У XVIII ст. спочатку французький абат Сен-П'єр у 1713 р. у роботі "Проект вічного миру в Європі", а потім і німецький філософ І. Кант у 1795 р. у трактаті "Проект вічного миру" передбачили створення постійно діючого конгресу (сенату) всієї Європи.

Вперше термін "Сполучені штати Європи" вжив французький письменник Віктор Гюґо. Ідеї європейської інтеграції у XIX ст. розробляв анархіст П.-Ж. Прудон (Ідея створення "Конфедерації конфедератів"), а також відомі пангерманісти богослов Поль де Латард, економіст Фредерік Ліст, історик Генріх фон Шрітце.

Поль Дехі у другій половині XIX ст. запропонував утворити систему союзів навколо Німеччини – митна конфедерація, торгівельне об'єднання тощо. У 1893 р. Європа була змальована як митний союз Mitteleuropa, ядром якого стала б Німеччина.

У XX ст. прихильники європейського федералізму (наприклад, О. Шпенглер у праці "Занепад Заходу"), дійшли висновку, що держава як політична організація влади і управління у суспільстві відживає своє і повинна змінитися наддержавними утвореннями.

Представники інтегрального федералізму Е. Луїньї, О. Марі, Д. де Рушмон висловилися за створення наднаціональних структур як засобу вирішення економічних і екологічних проблем та урівноваження зростанню економічного і політичного впливу США.

У 1926 р. за участю двох тисяч представників за ініціативою австрійського графа Р. Куденхове-Калерт (робота "Пан-Європа") у Відні відбувся перший Конгрес Пан'європейського Союзу.

У 1930 р. у Меморандумі про організацію режиму федерального європейського союзу (ініціатор - міністр закордонних справ Франції А. Бріан) вперше використані звичні сьогодні терміни: "Європейський Союз", "спільний ринок", "митний союз", "рух товарів, капіталів та громадян".

Варто зазначити, що згодом ідеї Європейської конфедерації розбудовувалися на економічній співпраці (Анрі Сен-Селюр соціаліст-утопіст у 1814 році в роботі "Про організацію Європейської спільноти") та зонах вільної торгівлі (британський економіст Р. Кобден у 1846 р.).

17 березня 1948 р. у Брюсселі Великобританія, Франція та країни Бенілюксу підписали „Договір про економічне, соціальне і культурне співробітництво та колективну оборону” строком на 50 років – Брюссельський договір, що фактично означав створення „Західного Союзу” [12, С. 107].

Тим не менш, об'єднання Європи після II Світової війни пішло по шляху спільної реалізації американського “плану Маршалла”, у результаті чого у 1948 р. 16 країн створили Європейську організацію економічного співробітництва, що стало de-facto утворенням Європейського Союзу. Цим була започаткована так звана “третьа хвиля” об'єднувчих процесів у Європі.

Багато зусиль для євроінтеграції доклали К. Аденауер, Г. Куденхове-Калерт, Е. Деладьє, Ф. Міттеран через Конгрес Європейських рухів.

У травні 1948 р. у Гаазі під головуванням У. Черчілля була заснована Рада Європи. Створення Ради Європи було підтримано західними країнами і стало свого роду компромісом до розробленого Жоржем Бідо меморандуму Франції про створення Європейського Союзу.

А вже 5 травня 1949 р. 10 держав – 5 глав держав-членів Західного Союзу та Італія, Данія, Франція, Норвегія і Швеція у Лондоні підписали угоду про створення Ради Європи, яка включала б три органи: Комітет Міністрів, Парламентську Асамблею та Секретаріат. Тому День Європи святкується у травні. Цього місяця у 1950 р. французький міністр Роберт Шуман виголосив Декларацію про об'єднання виробників вугілля і сталі. А 18 квітня 1951 р. Бенілюкс, Італія, Франція і ФРН заснували Європейське об'єднання вугілля і сталі (ЄОВС).

Західний Союз Бенілюксу, Британії, Франції 23 жовтня 1954 р. поповнився Італією та ФРН і став Західноєвропейським Союзом.

Продовженням європейських інтеграційних процесів стало 25 березня 1957 р., коли у Римі утворилося Європейське співтовариство з атомної енергії (Євроатом), та, що особливо важливо, - Європейське Економічне Співтовариство, яке у квітні 1965 р. поєднало свої керівні органи з ЄОВС [9].

Наступним кроком стало 1 липня 1968 р., коли вступив у дію Митний Союз цієї ж “шістки”. Не все було просто у формуванні ЄЕС як майбутнього ЄС. У 1953 р. і 1967 р. Президент Шарль де Голль накладає “вето” на вступ Великобританії до ЄЕС.

Остаточна угода про створення ЄС була прийнята Європарламентом тільки у 1984 році. І нарешті після Маастрихтського договору 7 лютого 1992 р. укладено Договір про заснування єдиного економічного простору [4]. У 1995 р. до ЄС вступили Австрія, Фінляндія, Швеція. У 2002 р. до грошового обігу введена єдина євровалюта – євро. В останні десятиліття до ЄС вступили Польща, Угорщина, Словаччина, Словенія, Чехія, Естонія, Литва, Мальта, Кіпр і Латвія, Болгарія. Таким чином, нині ЄС нараховує 28 країн-учасниць і розширення його на схід триває.

Утвердження ЄС як певного наддержавного утворення слугує перетворенню Європи на єдиний господарський організм, прибирає штучні бар'єри на шляху просування товарів, капіталів, послуг, робочої сили, розширює європейський ринок, робить економіку Європи більш конкурентоздатною [8, С. 12].

Євроінтеграція, попри тривалу історію, ніколи чітко і однозначно не усвідомлювалася її adeptами. На різних етапах ця ідея трактувалася по-різному. У побудову єдиної Європи кожен вкладав своє розуміння. Чіткої схеми і одного проекту ніколи не існувало. Це визначало спонтанний та розтягнутий у часі процес об'єднання європейських націй.

Вся історія європейської цивілізації підтвердила життєздатність саме такого підходу. Він дозволяє коригувати і модифікувати завдання, цілі і методи євроінтеграції, в основі якої лежать ідеї свободи і мирного розвитку економіки.

Список використаних джерел

1. Badré D., L'attente d'Europe / Denis Badré. - Paris : Fond. Robert Schuman Albin Michel, 2004. - 190 с.
2. Більш ніж сусіди : розшир. Європ. Союз та Україна - нові відносини : заключ. звіт / [Якуб Боратинський, Ігор Бураковський, Маріус Валь и др.; Міжнар. фонд Відродження, Fundacja im Stefana Batorego]. - Варшава ; К : Фонд ім. Стефана Баторія Міжнар. фонд "Відродження", 2004. - 106 с.

3. Колодій А. М. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина в Україні : [підруч. для студ. вищ. навч. закл. та працівників місц. самоврядування] / А.М.Колодій, А.Ю.Олійник ; М-во освіти і науки України. — К. : Правова єдність, 2008. — 350 с.
4. Консолідовані версії Договору про Європейський Союз та Договору про функціонування Європейського Союзу (2010/С 83/01) [Текст] : хрестоматія / [упоряд. Б. В. Бабін]. - О. : Фенікс, 2012. - 292 с.
5. Копійка В.В. Європейський Союз : історія і засади функціонування : навч. посіб. / В. В. Копійка, Т. І. Шинкаренко ; за ред. Л. В. Губерського. — 2-е вид., випр. і доповн. — К. : Знання, 2012. — 759 с.
6. Костицький В. В. Проблеми європейської інтеграції України / В. Костицький // Малий і середній бізнес. — 2007. — №1. — С. 3-15.
7. Костицький В. В. Україна та Європейський Союз: перспективи, переваги і проблеми євроінтеграції / В. В. Костицький ; Інститут законодавчих передбачень і правової експертизи. — К., 2006. — 96 с.
8. Лимбургские принципы осуществления Международного пакта об экономических, социальных и культурных правах. Маастрихтские руководящие принципы, касающиеся нарушений экономических, социальных и культурных прав [Текст] : справочный документ, подгот. Международной комиссией юристов / ООН. Комитет по экономическим, социальным и культурным правам. Сессия (24, 2000, Женева), ВОИС. - Женева : ООН, 2000.. - 30 с.
9. Міхнев А.В. Розвиток валютних відносин країн-членів Європейського Союзу в світлі Маастрихтських угод [Текст] : автореф. дис... канд. екон. наук: 08.05.01 / Міхнев Андрій Вікторович ; Київський ун-т ім. Тараса Шевченка. Інститут міжнародних відносин. - К., 1998. - 19 с.
10. Право Европейского Союза : учеб. пособие / [С.Ю.Кашкин, А.О.Четвериков, П.А.Калиниченко и др.] ; отв. ред. С.Ю.Кашкин ; М-во образования и науки Рос. Федерации, Моск. гос. юрид. акад. — М. : Проспект, 2008. — 298, [1] с.
11. Хартия Европейского Союза об основных правах : Комментарий / [Кашкин С.Ю., Четвериков А.О., Чегринец Е.А., Калиниченко П.А. ; Под ред. Кашкина С.Ю.]. — М. : Юриспруденция, 2001.
12. Шенгенские соглашения : Соглашение между правительствами государств Экон. союза Бенилюкс, Федеративной Респ. Германии и Фр. Респ. о постепен. отмене проверок на общ. границах; Конвенция о применении Шенген. соглашения от 14 июня 1985 г. между правительствами государств Экон. союза Бенилюкс, Федеративной Респ. Германии и Фр. Респ. о постепен. отмене проверок на общих границах / [Сост., вступ. ст. С.Ю.Кашкин, А.О.Четвериков ; Пер. А.О.Четвериков]. — М. : [Профобразование], 2000. — 191 с.

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІВ ДОХОДІВ І ЗБОРІВ В УКРАЇНІ

Терещук Ю.В.

(здобувач МАУП, м. Київ, Україна)

***Анотація.** У представленій статті проаналізовані засади підвищення ефективності правового забезпечення менеджменту органів доходів і зборів в Україні. Виокремлено та досліджено елементи адміністративно-правового забезпечення митної справи. Автором висвітлено сучасні напрямки розвитку державної політики у сфері здійснення митної справи в Україні.*

***Ключові слова:** митна справа, державна митна справа, адміністративно-правове забезпечення, органи доходів і зборів, адміністративно-правові засоби, адміністративно-правові гарантії, адміністративно-правове регулювання.*

***Аннотация.** В представленной статье проанализированы основы повышения эффективности правового обеспечения менеджмента органов доходов и сборов в Украине. Выделены и исследованы элементы административно-правового обеспечения таможенного дела. Автором освещены современные направления развития государственной политики в сфере осуществления таможенного дела в Украине.*

***Ключевые слова:** таможенное дело, государственное таможенное дело, административно-правовое обеспечение, органы доходов и сборов, административно-правовые средства, административно-правовые гарантии, административно-правовое регулирование.*

In the article considered bases of efficiency legal support management of income and fees in Ukraine. Allocated and studied elements of administrative and legal support customs. The author highlights the current trends of the state policy in the sphere of customs business in Ukraine.

***Keywords:** customs, national customs, administrative and legal support, organs income and charges, administrative and legal means, administrative and legal safeguards of administrative and legal regulation.*